

Мартин Дамянов

Бягство или навън

Кал Х Железния ръкав не се чувстваше никак добре в новата си кожа. Битката с Траскан щеше да свърши зле, (а за Кал Х „зле“ означаваше поне три-четири мръсни драконови нокти в корема...) ако не се бе намесила Алигия. Ако и тук за Кал Х Цветната дъга на щастието не бе пръснала милиони амули, за да повдигне вътрешната му арма (това можеше да се окаже повратната точка на живота му) то Драконовият Пазител, този малък пророк, сега му нашепваше, че късметът определено бе започнал да го напуска. Онази миризма на гнила папрат бе започнала да се процежда през порите на тисовото дърво, точно както след бягството му от „Чернозем“, главата на Пазителя се беше извъртяла към сърцето на Кал, а стоманената верижка блестеше с тревожна светлина. Десницата на Кал Х омокваше, краката му се разтреперваха в най-неподходящия момент, вътрешностите му се бунтуваха, сякаш огнена хала вилнееше в корема му.

Да беше преял с драконово месо не помнеше, а и от онези проклетници Вилите се пазеше като дявол от тамян. Напиваха лошо и после се гавреха с телата на нещастниците. Ако не бе провидението да изпрати алчната Алигия на връх Драконово Гнездо, Кал щеше да се превърне на истина в кал. Имаше един проблем само. Какво щеше да иска Алигия в замяна? Жив или мъртъв по-добре да си нямаш работа с дъртата вещица. И Кал реши да избяга.

Конят Маратон беше отбил от малката тясна пътечка и предвкваше жилава трева, докато Кал облекчаваше надутия си до пръсване мехур. Там горе, където сивото на скалата преливаше в синьото на небето, дъртата вещица още размахваше магьосническия жезъл и сипеше ругатни към дракона. Една искра беше попаднала в леговището му и сега в небето се носеше гъст дим, който все повече се стъстяваше.

– Ха дано пукнеш, дано! – процеди през зъби Кал, докато закопчаваше ципа на панталоните си. Отри ботуша си в ствола на близката елша и оправи ризницата си. Той плюна встрани и с намръщено изражение се метна върху Маратон. Сръга го в слабините и се понесе надолу по склона.

Вягъра тъкмо беше изсушил ситните капки пот върху челото му, когато някаква остра болка го сръга в кръста. Болката бе толкова внезапна и силна, че очите на Кал се насълзиха.

– О, Боже, с какво прегреших?! – простена Кал. Той с мъка се задържа върху седлото, тялото му се залюшка във всички посоки като труп на обесен конекрадец, сякаш зъл дух бе пробил дупка в него и бе изсмукал вътрешностите му. Ситни капки пот си прокараха път за сетен

път по набръчканото му чело. Беше зле, ала нещата започнаха да се влошават още от Самовилския празник на Поляната на Забавленията. Не помнеше как се озова там., нито пък как напусна поляната. Сигурно виновна беше медовината. Драконовия пазител тогава мълчеше както всеки друг път – с онази самотна въздишка, която можеше да закове пирон в гранитна скала. Нямаше никакви опиати, медовината бе чиста. Тогава какво?

Маратон се препъна и за малко не го събори на земята. Бъбреците на Кал се удариха един в друг и това му докара нова среща с Агония. Почувства се, така че мозъкът му излетя от черепната кутия през очните орбити, разцепи се на две, направи *salto mortale* около слепоочията му и се върна обратно върху опънатите като спици на слънчево колело нерви като разнесе болката из цялото тяло.

– Агггх! Това не може да е истина. – простена Кал. Той опъна със сетни сили юздите и успя някак да укроти добичето. Като капак на всичко мечът му се удряше в хълбока, сякаш искаше да го разцепи на две.

Кал накара някак си Маратон да спре до една групичка елши и се бухна в храстите.

– О, Боже Господи, о Боже, майчице, ооооо, Оооооо! Майкоооо милааа... – стенеше Кал и се превиваше на две. Невидимата сила сякаш го душеше и не му даваше да си поеме дъх. Ръчкеше го с невидимия си ръжен и му причиняваше адска болка. – Умираааам!

– Там горе нещата май се укротиха. – измуча Маратон, докато господарят му се гърчеше върху повехналата трева.

– Ако видиш Траскан да се спуска от небето – простена Кал – извикай го насам, да ме изяде, барем се отърва от болката! Ай ай ай...

– Кал, говориш като женичка. – изпръхтя Маратон подигравателно. – Сякаш не бях, когато Стир за малко не те посече на две. Не маза ли рани с Кривотрън три дни? Корени от омайно биле не яде ли? Песни от Вили Самовили не слуша ли? Съдбата никога няма да те остави, Кал. Ти си роден да бъдеш герой.

– Беше то каквото беше. Днес избягах от битка като долен страхливец и ако Алигия оживее, което вероятно ще стане, няма да мога да си покажа носа извън Калните гълове. Моята свърши, Маратон. Дано си намериш по-добър стопанин от мен.

– Не говори така, Кал! – изцвили Маратон. – По-добре скачай отгоре за да те откарам в града. Може някой знахар да намери лекарство.

– Лекарство?! Какво лекарство? – изсумтя презрително Кал, доколкото болката му позволяваше. – Изпих всички сиропи, които носех в

чантата. До последната капка. Но болката е ужасна... умирам, Маратон!

Въздухът се сгъсти и започна да се изсипва като гъст сироп в меден бокал. Започна се едно свистене, тревите полегнаха и клоните на дърветата потрепераха. Започнаха да се ронят зелени листа и елшови иглички.

– Скачай отгоре ми! – изкрещя Маратон. – Бързо, Алигия идва!

Кал се надигна с мъка от земята, улови се за един клон и стъпи на нозете си. Краката му се тътреха едва, ала очите му се въртяха бясно в орбитите си като колабиращ квазар. От разтварящия се процеп замириса на сира и опърлени магьоснически дрехи. Кал тъкмо положи единия си крак в стремето, когато от заформящия се портал щръкна костеливата ръка на Агилия. За негово щастие пръстите ѝ се склочиха в празното пространство, където допреди секунда се намираше глезеът му.

– Къш дърта вещице, махай се! – изкрещя Кал.

Маратон изцвили, вдигна се на два крака и се понесе като хала към подножието на Драконово гнездо.

Колко е яздил Маратон можеше да знае само Повелителя на Зората. Кал губеше съзнание от болка и се свестяваше, когато Маратон минеше напъряко през някой ручей и ледените пръски се изплискваха лицето му. Той забави ход едва, когато деня се смени с нощта, когато чу гласът на совата-кръвопиец да призовава горските духове за да спретнат нощния си кървав гуляй. Чак тогава копитата му започнаха да стъпват върху земята, вместо да се удрят в нея обвити в огън и искри. От тук започваха стрехите на малките къщи, градът беше притихнал, но тази измамна тишина не можеше да заблуди никого. Един черен плъх пробяга до средата на улицата, огледа се с малките си кървясали очи и се шмугна в канала с опашката напред. В съседната къща светна газеник и огря малко зарешетено прозорче. Чу се женски писък и трополене на тежки вериги.

Маратон се оправяше безпогрешно в оплетения лабиринт от тесните калдъръмени улички, пътеките заклещени между стрехите на високите двукатови къщи, каменните мостчета прострени над мръсния канал, който жителите на Староград гордо наричаха Ява река. Имаше легенда, че ако успееш да достигнеш дъното на реката и останеш достатъчно дълго там можеш да намериш каквото ти трябва. Стига да намериш обратния път към повърхността разбира се. Ето го и Часовника на Сенките, чийто стрелки бяха не две, а четири – две от тях се въртяха в правилната посока, ала техните сенки се въртяха обратно. За някои от обитателите на Староград посоката на времето течеше в другата посока.

Маратон стигна до един каменен зид и замръзна на място. Едва

различаваше бледата бразда пред себе си – приличаше на следа оставена от пръчка в прахта, ала колкото и странно да звучи песъчинките не се изсипваха в браздата. Тя трептеше като въже за пране, полюшквано от вятъра. Маратон се огледа и тъкмо щеше да се обърне назад, когато усети жегата зад гърба си. Следващия момент щеше да бъде фатален и само едно нещо можеше да го спаси. Той напрегна мускулите и сухожилията си до скъсване, присви очи и отскочи като пружина нагоре. Ала зидът беше прекалено висок. Адския пламък го теглеше обратно надолу, а дяволските създания сигурно вече бяха приготвили шиша. Това беше. Щяха да умрат тук и Кал дори нямаше да влезе в съзнание.

– Сбогом свят, сбогом мечти! – простена Маратон, докато копитата му се приплъзваха надолу по гладките обли камъни. Огънят вече беше опърлил опашката му, когато небето над него се разтвори и го всмука обратно в себе си.

– Ей богу беше почти изгорял. И какво си помисли, че Господ те иска обратно? – Светлозар се закиска като старо канче препълнено с връщ боб.

– Кал не е добре. – изсъска Маратон презрително. Беше полегнал върху гладките дъски и предъвкваше сухи корички мухлясал стар хляб.

– Виждам. Какво му е?

– Болен е. И Агилия е по следите ни.

– Щях да се почудя, ако нещо ви беше наред. – почеса се Светлозар зад врата. – Последния път, когато прелетях над вас, лавата клокочеше под краката ви, а СмучиГреб точеше зъбите си в пещерата под Кокален рид.

– Сега е друго. – прекъсна го Маратон. – Боли го.

– Наистина? – ококори се Светлозар. – Искам да кажа истинска болка?

Маратон кимна. Един сополив мехур се пукна върху ноздрата му и сълзите закапаха като бисери от големите му колкото орех очи.

– Лоша работа. И казваш не е ранен?

Маратон изхлипа.

– Да не го е пресякла студена вода? Валентин дърводелеца умря от това.

Кал се размърда в постелята си и промърмори нещо. Кожата по лицето му изглеждаше бледа като пергамент, клепачите над очите шаваха неспокойно, а дъхът му излизаше на пресекулки. Драконовият пазител се беше превил на две върху гърдите му, а от повърхността на тисовото дърво се стичаха големи жълтозелени капки гной. Около него вонеше

ужасно. Маратон жално поклати глава.

– Чакай да хвърля малко дърва в пещта. Това возило се нуждае от горещ въздух. – каза Светлозар и се надигна. Луната блестеше като сребърна монета върху черния покров на нощта. Нямаше вятър и платната на въздушния кораб бяха увиснали върху мачтите, греблата вяло преобръщаха въздуха и тласкаха возилото с бавна скорост напред.

Изведнъж отдясно на борд проблесна светкавица и изгори мрака в една назъбена линия. Чу се тих пукот и тъматата се разчекна зловещо. От разкъсаната рана се процеди сянка по-черна и от най-черния ужас на Седемте Подземни Морета.

– СПРИ ВЕДНАГА! – извика гробовен глас. – В ИМЕТО НА ПЛАНЕТАН!

– Кой е това? – простена Кал Железния ръкав.

– Мисля, че тя ни откри. – прошепна Маратон.

– Може би така е по-добре. – промълви Кал.

– Жалкото е, че дойде в съзнание. Можеше никога да не се събудиш, а сега... Тя ще ни измъчва Кал. Затова, че я остави сама навръх Драконово Гнездо срещу Траскан.

Кал железния ръкав се усмихна кисело.

– Ако така си мислиш, конче, жестоко се лъжеш. Помогни ми да стигна до парапета. – той изпъшка. – Нощта е черна, едва ли ще ме забележи.

– Чакай, скачам с теб! – изцвили Маратон.

Двамата прекрачиха парапета. Светлините на града се бяха превърнали в малки трептящи светулки, докато те си поемаха дъх може би за последен път в живота си.

– Калояне, спри! Калояне, откачи ли, момче? – извика познат до полуда глас.

Сянката доплава до тях и той видя ужасния силует на вещицата Агилия, разкривената ѝ уста, слюнката, която се беше събрала в ъглите на устните. Управляваше въздушната си метла като че ли беше прекарала целия си живот върху нея. Гледаше го вцепенено, а устата ѝ мърдаше, изсипваща порой от думи, звуци, които се забиваха като пирони в мозъка му.

– Мътните те взели, ума ли си изгуби бе! Гоня те цяла седмица да ти кажа.

Очите на Кал се преобърнаха в орбитите си и той за малко не загуби равновесие.

– Какво си направила с майка ми?! Защо говориш с нейния глас?

Говори крастава кучко, блатна нестретнице!

– Нищо не е станало с майка ти. – отвърна вещицата. – Заминаха двамата с баща ти на Хавайските острови, не помниш ли?

Кал Железния Ръкав не можеше да повярва на ушите си.

– Калояне, излез най-накрая от тази игра, момче. От две седмици не си спрял да играеш. Боли те зъб, трябва да идеш на зъболекар, чуваш ли?!

Картината се завъртя и изчезна. Калоян Матев – ученик в Столичния Техникум по Електроника отвори стреснато очи и отхвърли виртуалния шлем с ръка. Отлепи адхезионната превръзка с хранителния разтвор и се надигна от масажиращото кресло. Приблужи се с плахи стъпки до огледалото в коридора и простена.

– Боже господи! – изохка той.

Дясната му буза се беше издула, а болката от виновния зъб се стрелкаше направо в мозъка му.

29.04.2004 г., Бургас

КРАЙ

© 2004 Мартин Дамянов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1713>]